

LES NOTES DE JOAN TAPIA

JOSÉ MONTILLA, PRESIDENT DE LA GENERALITAT, 9: EXCEL · LENT

Un gran pas en l'autogovern

El nou pacte de finançament, aconseguit amb 11 mesos de retard entre Catalunya i Madrid, i la seva extensió, amb canvi de model, a totes les comunitats autònomes, aprovat al Consell de Política Fiscal i Financera, han marcat la tercera setmana de juliol.

JOAN TAPIA

EL PERIÓDICO DE CATALUNYA, 19.07.09

Passat l'equador del mandat, ha aconseguit un gran salt endavant cap a un autogovern més complet i efectiu amb el pacte de finançament. I ha demostrat dues coses: que el pacte amb el PSOE no implica obediència del PSC en la política catalana i que l'aposta pel tripartit (hi havia arguments per a la gran coalició amb CiU) no ha saltat pels aires, tal com li va passar a Maragall amb l'Estatut.

Ha estat un any duríssim. Perquè Catalunya tingués més diners i que cap comunitat en perdés calia augmentar molt els diners que l'Estat aporta a les autonomies. Amb vaques magres i el dèficit públic en el 10%, els ortodoxos d'Hisenda posaven el crit al cel. I encara que amb l'acord final totes les comunitats guanyen en quantitat, no passa el mateix en percentatge. Catalunya puja, d'altres baixen una mica. Així, el finançament per càpita de Catalunya, de 94 punts el 2007 (índex 100 per a Espanya), aquest any estarà en 102. I en 105 el 2012, tal com passaria a Alemanya si fóssim un *land*. S'ha canviat el model i passem d'una solidaritat extrema, que afavoria la despesa pública (no el

desenvolupament) de les regions menys riques, a un altre de solidaritat corregida per la racionalitat econòmica. I aquest model no té marxa enrere.

¿Per què Montilla ha aconseguit un pacte que, segons l'enquesta d'ahir d'EL PERIÓDICO és aprovat pels catalans, votin el partit que votin? Per tres raons bàsiques:

Primera, per tenir a la Conselleria d'Economia Antoni Castells, amb la seva doble legitimitat. La de venir de l'ala catalanista del PSC (Obiols) i del maragallisme, i la de tenir un gran rigor tècnic. Castells és dur i negocia, no pastereja. Ja es va poder comprovar amb el percentatge d'inversió de l'Estat a Catalunya de l'Estatut (es parla d'un agre intercanvi de retrets amb Zapatero en una festa de la rosa).

Segona, per haver sabut mantenir la confiança d'ICV i ERC durant 11 mesos d'un llarg retard que de vegades, amb l'*ajuda* de diversos mitjans, semblava una presa de pèl. I per haver teixit una intel·ligent complicitat amb els agents socials, no només UGT i CCOO sinó també amb l'empresariat, en especial Foment i la Cambra de Comerç. I aquesta proximitat té conseqüències.

Tercer, per haver aguantat. Mentre les propostes eren insuficients, Montilla deia que no. Tot i les pressions del PSOE. Amb claredat, que transmetia, però sense dramatisme. No va excloure mai la plantada dels 25 diputats, però ni la verbalitzava ni la volia. Apostava perquè Zapatero, al final, venceria la por al PP, els recels dels *solbes* i el mal humor dels *ibarres*. Ha tingut sort, però l'aplom, el control dels temps i fins i tot el seu secretisme l'han ajudat.